

*„AZ EGYIK LEGJOBB KÖNYV,
AMIT VALAHA OLVASTAM.”*

*– olvasói vélemény,
amazon.com*

ÖKÖL/JOG

fine ●
selection

SWATI AVASTHI

SWATI AVASTHI

ÖKÖL/JOG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Szüleimnek ajánlom ezt a könyvet,
Pushpa és Pratap S. Avasthinak, akiknek magjából sarjadtam,
akik öntöztek, napfényt adtak nekem, és türelmesen kivárták,
mi lesz belőlem.*

Kezdhetem a hazudozást.

Miközben a szélvédőn át azt az épületet nézem, amiben a bátyám lakik, megpróbálok kitalálni valami hihetőnek tűnő hazugságot. De semmi nem jut az eszembe. Esetleg az „Itt voltam a szomszédban, gondoltam, beugrom...” Na, persze. Chicagótól Albuquerqueig tizenkilenc órányi az út. Ha egész éjjel vezetsz. És csak Mountain Dew-ért meg extracsípős KFC-ért állsz meg. Jut eszembe, sajnos a KFC-k felháborítóan korán zárnak Oklahomában.

Mi lenne, ha azt mondanám: „Kaphatnék egy kanál cukrot, szomszéd?” Vicces. Vagy: „A tökéletes burrito örök keresésének egyik állomása vagy.” Hacsak Christian nem vakult meg az elmúlt öt évben, ilyen hazugságokkal nem fogom megetetni. Széthasadt ajkam mindent elárul Mr. Nagyokosnak. Nyelvemmel megérintem a sebet, és kiszívom belőle a vért.

A sztori egyik fele leolvasható az arcomról. Ami a másik részét illeti, tartani fogom a szám, vagy ha beszélek is, homályban hagyok bizonyos részleteket. Egy nap majd mindent elmondok neki,

az egész ügyet, akkor aztán lobotómiát csinálhat, vagy amit akar. De most csak arra vágyom, hogy Christian kinyissa az ajtót, tárja szélesre, és engedjen be.

Amikor kinyitom a kocsiajtót, valami sípolni kezd. A műszerfalra nézek, és rájövök. Hát persze, a fényszórók. Nem szoktam hozzá az éjszakai vezetéshez. A jogsim pár hónapos. De most, hogy eljutottam idáig az idegbajos missouri vezetők, a fáradt oklahomaiak, a középső ujjukkal integető texasiak és az agyatlan új-mexikóiak között, tapasztalt, vén rókának érezhetem magam.

A bejárat az utcai lámpa fényében dereng. Az előcsarnok lepukkant, az egykor fehér falak koszcsíkosak. Végignézem a neveket a kaputelefonon.

Nem találok Witherspoot. Nem látom a családnevünket.

Az ujjamat is végighúzom rajta, és minden név után megállok, nehogy kimaradjon valamelyik. Gonzales, kék golyóstollal a gombora firkálva. MARSHALL, fekete alkoholos filccel. Ngu, kerek betűk pirossal. És még egy név, ami engem egy korhatár nélkül használható káromkodásra emlékeztet: SZA#!%.

Leveszem a vállamról a fényképezőgép-táskát, aztán a földre teszem, és lekuporodom mellé. Elhúzom a cipzárt, kiviszem belőle a kamerát meg a vakut, és keresni kezdem az anyámtól kapott borítékot. Megnézem a feladót. Jó helyen járok, semmi kétség. De csak most veszem észre, hogy a levelet egy hónapja adták fel.

Fémes ízt érzek a számban. Ha Christian elköltözött, hogyan találom meg? A boríték szerint 4B, de a 4B-ben MARSHALL lakik. Megnyomom a gombot, a zúgás visszhangzik a kis előtérben. *Vedd fel! Legyél otthon és vedd fel!*

Egy FedEx furgon érkezik zúgó motorral, leáll, majd újra felberreg. A fehér jármű elhúz, csak a sötét kipufogógáz marad utána.

Egy töpörödött férfi kinyitja töpörödött felesége előtt az ajtót. Még át sem léptek a küszöbön, észrevesznek, és megállnak.

Szép látvány *lehetek*. Az apám ökle nem csak a számat szabta át. Az állkapcsomból bíbor hegy áll ki, és a homlokomon vörös kanyon tátong.

Rám bámulnak. Beszívom az ajkam, próbálom elrejtteni, amit lehet.

Abban a pillanatban recsegő hangot hallok a kaputelefonból.

– Ki az?

Tényleg kaputelefonon kell ezt megbeszelnünk? *Emlékszel rám? A testvéredre, akit elhagytál? Na, megjöttem!* Inkább nem is folytatom, még képzeletben sem. Fedje homály a folytatást.

– Ööö... FedEx.

A pár megmoccan. A férfi megragadja a neje könyökét, kirángatja az épületből, behúzzák maguk mögött az ajtót, és elbicegnek. Szépen bemutatkoztam az albuquerqueieknek. Halálra rémisztettem őket.

Az ajtó berregni kezd. Lenyomom a kilincset, és elindulok felfelé a lépcsőn. A második emeleten meg kell állnom. A vörös színű, hosszú szálú szőnyeg a hetvenes évek óta szívhatja magába a bűzöket, és kell egy kis idő, hogy megszokjam. Befogom az orrom, mint ha a vízbe ugranék, és a számon át veszem a levegőt. Így még rosszabb. Hasis és macskahúgy kigőzölgésének íze a *számban*. Remélem, hogy tényleg *csak* macskahúgy. Becsukom a szám, és kettessel szedve a fokokat, lélegzetvétel nélkül indulok tovább a negyedikre.

Arany számok egy sötétre pácolt faajtón. Megpaskolom az ajtót, mintha barátságot akarnék kötni vele, hogy magam mellé állítsam. Kopogok és várok. Tudom, hogy néhány emberből „őz-a-reflektorfényben” lesz, ha pánikba esik. A lélegzete elakad, izmai

megmerevednek, az agya leblokkol. Én inkább a gázpedálra teszem a lábam, hogy a térképem lebegjen a szélben. Agyam gyors egymásutánban gyártani kezdi a forgatókönyveket:

Kivágja az ajtót, és szorongatni kezd, hogy levegőt sem kapok. Az asztalon négy szelet pizza vastagon pepperónival és ananással (jó, ezt a részét tízórás éhezésem ihlette). Átkarolja a vállam, és ezt mondja: „Kerestelek, még innen is.”

Vagy orrba vág a fű édeskés szaga, a haja zselével lesz felpunkosítva, és eltarhálja az utolsó 3,84 dolláromat.

Vagy meg sem ismer.

Fokhagyma és gyömbér szaga csap meg, és elnyomja a hasis/macska-húgy elegyet. A gyomrom akkorát rándul, mintha előttem akarna bemenni.

Az ajtóban egy húszas évei végén járó, ázsiai nő áll rövid, fekete ruhában és feltűzött hajjal. Alaposan végigmér, aztán becsapja az ajtót. Bang!

Bentről férfihangot hallok. Christian összetéveszthetetlen tenorja. Feláll a tarkómon a szőr.

– Ki volt az, Mirriam?

– Nem a futár.

Becsúsztatom az ajtó alatt a borítékot.

– Te jó ég! – hallom bentről a bátyámat.

A kilincs elindul lefelé.

– Ne nyisd ki – mondja Mirriam. – Nekem valami nem tetszik ebben a srácban.

Felhorkanok. Még a nevemet se tudja, de egy szempillantás alatt leírt.

– Christian? – kiáltok be. A hangom megremeg.

A szőnyegen egyre nő a fényháromszög, ahogy lassan nyílik az ajtó.

A bátyám. Még mindig magasabb nálam. Jó tíz centivel. Az arca megnyúlt és elkeskenyedett. Látom a nyakán feszülő ínból, hogy még mindig jár futni. Hirtelen azon kezdek tűnődni, hogy vajon mi a helyzet a Boston Maratonnal. Még csak huszonnégy éves, de szemem körül már halvány szarkalábak látszanak. Fekete öltönyt visel. Nyakkendője meglazítva lóg a mellkasán, az inge felső gombja ki-gombolva.

Mirriam mögötte áll, használatra kész baseballütővel.

– Jace – leheli a bátyám.

Nem mér végig, nem néz rám rossz szemmel, de meg sem ölel. A szája sarka elindul felfelé, de ezt túlzás lenne mosolynak nevezni. A nyakát nyújtogatva szétnéz, anyát keresi.

– Csak én vagyok – mondom.

Behajta az ajtót. De nem teljesen. Félig nyitva hagyja, amíg magához vesz pár dolgot a padlóról és az akasztóról. Mirriam még mindig készenlétben áll a baseballütővel, várja, hogy mit dobok. Amikor a bátyám újra kinyitja az ajtót, egy dzsekit tart a kezében, és egy pár fekete magas sarkút. A nőnek nyújtja.

– Ó... nekem... biztos, hogy...? – A nő belebújtatja harisnyás lábfejét a magas sarkúba.

A bátyám megpusztilja.

– Kárpótollak. Ígérem.

A hangja annyira halk, annyira lágy, hogy vissza kell tartanom a lélegzetem, ha hallani akarom.

– Semmi baj – mondja. – Ez az ügy sokkal fontosabbnak tűnik.

– Legalábbis sürgősebb – javítja ki Christian.

Ez fájt.

– Átjöjtek később? – kérdezi.

Igennel válaszol, de csak sokára néz rá, mintha nem tudná, mit mondjon.

A nő elmosolyodik, aztán lábujjhegyre áll, és megpuszítja Christiant.

– Sokáig fent leszek. Bármilyen későn áthívhatsz! – Még egyszer végigmér. – És olyan sokáig maradok, ameddig akarsz.

A bátyám bólint, de nem mutat be a nőnek, aki elindul a folyosón, és eltűnik a 4C-ben.

Christian belebújik a dzsekijébe. Odakint egyre hűvösebb van, és a kabátomat Chicagóban hagytam. Olyan sokáig bámulom a kabátot, amíg kölcsön nem ad egy széldzsekít. Beledugom a kezem, de túl hosszú az ujjja.

– Ha maradsz, szerzünk neked egy kabátot. – A zsebébe nyúl, és kihalássza belőle a kulcsát. – Még mindig szeretsz vacsorára reggelit enni? Mit szólnál egy palacsintához?

Benne vagyok. Valamit kérdezni akar, de csak tátog, nem jön ki hang a száján. A lépcső alján megfordul, és rám néz. Várom, hogy előhozakodjon a kérdéseivel, de nem szól semmit. Átvág az előcsarnokon, és kinyitja az ajtót.

Hirtelen megfordul:

– Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Megölte őt?

– Még nem.

Kilöki az ajtót, elég erősen ahhoz, hogy én is kisurranjak rajta. Az ég csillagszeplős. A szél porszemeket vág a kabátomhoz.

– Ott a kocsim – mondja.

Követem egy vörös Pontiac Firebirdhöz. (Az anyósülés ajtaja fehér.) A kerékvédő csatát veszttett a kátyúk ellen, és a rozsdá is győzelemre áll a fényezéssel szemben.

– Menjünk az enyémmel – mondom, mert elfelejtem, mekkora kupi van benne. Véres zsebkendők, összeroppantott Mountain Dew-s dobozok és üres, starbucksos műanyag poharak. Lauren, a barátnőm, vagyis az exbarátnőm, csípőre tett kézzel várta mindig, hogy kitakarítsam. Elég baj az, hogy egy autóban kell csinálnunk, mondta. De egy kétajtós Golfnak álcázott szemetesekukában nem volt hajlandó összebújni velem. Visszahőkölök az emléktől. Ami volt – hogy is nevezzem, vigasznak? izgalomnak? szerelemnek? vagy ezek keverékének? –, úgy pukkadt ki, mint egy vízhólyag az agyamon, és észre sem vettem.

Miközben kinyitja az autót, Christian így szól:

– Eleget vezetted mára.

Felveszek néhány újságot a padlóról, és hátradobom, mielőtt be-szállok. Becsukja az ajtót, rám néz, és csóválni kezdi a fejét.

– Mi az? – Most vette észre, hogy mekkora szemét vagyok?

– Ez el-ké-pesz-tő.

– Mi?

– Hogy mennyire hasonlítasz apára. Mindig tudtam, hogy erős a kötés kettőtök között.

Dobolni kezdek a lábammal a padlón, és azt kívánom, bárcsak bekapcsolná a rádiót.

– Mi lenne, ha abba hagynád a bámulást? – kérdezem.

– Ja, bocs.

Elkapja a tekintetét, és indít. Amíg kigurulunk a parkolóból, a tükörképemet nézem az ablaküvegen, és próbálom azonosítani apa vonásait. A szőke haj, az egyenes orr, a gyorsan dühtől égő szempár mind apámé. Amikor kicsi voltam, a felnőttek csodálkoztak: „Kiköpött apja!” Nem bántam. Sőt, tetszett! Kire akartam volna hasonlítani? Anyámra, aki még az árnyékától is retteg?

Talán be kellene festenem a hajam. Feketére, mint Christiané. Zöld kontaktlencse, és máris olyan lennék, mint ő. Lehúszom az ablakot, hogy arcomba vágjon a hideg esti levegő. Az egyszintes üzletekből különböző szagok áradnak: a BP ártalmas benzinszaga a McDonald's sültkrumpli-szagával keveredik, és egy cukrászdából süteményillat száll.

Christian az útra mered, most már nem néz rám, és nem is beszél hozzám.

– Szóval... – kezdem, de többet nem tudok kinyögni. Öt évet kellene elmesélni. A szavak úgy sodródnak az agyamban, mint farköncök a folyón. – Bocs, hogy nem szóltam előbb, hogy jövök...

– Semmi baj.

– Tényleg? Mert nem úgy néz ki, mintha... vagyis, jó újra látni téged.

Felsóhajt és a hajába túr.

– Ó, Jace! Bocs! Én is örülök, hogy látlak. Hogy jól vagy. Legalábbis a körülményekhez képest. Tudod, mire célzok.

Tudom. A verés megszokott dolog a családjukban. Nem olyan, amitől a föld megremeg vagy az idő megáll. Másnap felkelsz, és szépen elmész a suliba. Talán egy kicsit többet kell dolgoznod azért, hogy fenntartsd a semmi-gond-nagyszerűen-vagyok képet, de végül is sodródsz előre az élettel.

– Csak meglepődtem... ennyi az egész – mondja.

A tekintetét az útra szegezi, nem faggat, nem kérdezet. Én meg mit mondhatnék? Abban sem vagyok biztos, hogy akarja-e hallani. Vajon mennyit gondolt rám, mióta egy éjjel megszökött? Otthagya a sulit és az otthonát. Apámnak hagyott egy üzenetet a postaládában a szokásos gyöngybetűivel: „Ha megpróbálsz megtalálni, feljelentelek.”

Megpróbálok kinyögni valamit. Az évek során annyi kérdés gyűlt fel bennem, és most egyet sem találok. Különben sem állunk még rájuk készen. Kezdjük valami egyszerűbbel.

– Mirriam a barátnőd? – kérdeztem. – Mióta jártok?

– Egy éve – lazítja tovább a nyakkendőjét, aztán áthúzza a fején, és az ölébe dobja. – Ma volt az évfordulónk.

– Vagy úgy – jut eszembe Mirriam térd fölé érő, fekete, egyrészes ruhája. – Szóval éppen ünnepeltetek.

– Nem gond.

– Mérges lesz?

Megvonja a vállát, aztán a visszapillantóba néz. Ez a mozdulatsor – a vállvonás meg a pillantás – hazugságról árulkodik.

– Meg fogja érteni.

– Te egy éve randizgatsz a szomszéd lánnyal? – kérdezem. Mirriam nem lopta be magát a szívembe. Talán a baseballütő miatt.

Felkacag, és elmondja, hogy egy hónapja költözött a lány melletti lakásba. Eszembe jut a boríték, amit anyám adott. Hogyan tépte fel, és szorította a mellkasához a levelet. Most már tudom, miért olvasta el többször is a címzést.

Christian folytatja:

– Gondoltunk arra is, hogy összeköltözünk... de így... mindenkinek megvan a saját lakása, és akármikor találkozhatunk.

– Egyedül laksz? – kérdezem.

Amikor bólint, megkérdezem, hogy miért MARSHALL van kiírva a kaputelefonra.

– Tudod... most már így hívnak. Megváltoztattam a nevem az egyetem alatt.

Egy fél másodpercre elvigyorodik. Értem a viccet. Az apám bíró, ami már magában is ironikus szerintem. A példaképe John Marshall Harlan, a legfelsőbb bíróság bírója. Bekeretezett fényképe ott áll az életrajzi könyvekkel teli polcon a dolgozószobájában. Vacsora közben arról olvasott fel nekünk, hogy miben különbözik Harlan véleménye a Warren-bíróságtól, mi meg azon tűnődtünk, hogy megéri-e végighallgatni egy csokoládétorta kedvéért.

– Ez tényleg vicces – mondom.

Összehúzza a szemöldökét.

– A névváltoztatásra célzok, arra, hogy...

– Anya megmutatta a leveleimet neked is?

– Igen – hazudok, mert akarok belőle én is valamit.

Anyának levelek jutottak, Mirriamnek tizenkét egész hónap, nekem meg – húsz perc.

– Tényleg?! – A hangja megváltozott, hirtelen távolságtartóvá vált.

Ez nem jött be.

– A leveleket nem mutatta meg! Csak a borítékot.

Hallgat, kibámulok a szélvédőn.

– Soha nem írtál nekem, ugye? – kérdezem.

– Mit írtam volna? Csak tizenegy éves *voltál*.

– Igazad van – mondom, mintha elfogadnám a válaszát. Amennyire én tudom, a tizenegy évesek tudnak olvasni, arról nem is beszélve, hogy idővel felnőnek.

Soha nem volt kíváncsi rám, nem keresett a nevemre a Google-ban, és nem dugott gyertyát egy sütibe a születésnapomon. Csak nézek kifelé az üvegen, és számolom a szembejövő kocsikat.

A fejemben összetorlódott szavak nyom nélkül eltűnnek.

Az étterem nem-vagy-éhes? pirosra van festve. Valaki egyszer írt arról egy tanulmányt, hogy a vöröstől megéheznek az emberek, és hirtelen minden étterem fala, boksa vagy berendezése vörös lett (az igazán olcsó helyeken, mint amilyen ez is, mind a három). Nem mintha nekem stimulálnom kellene az éhséget. A hely üres, leszámítva azt a négy személyes asztalánál ülő hölgyet, aki a jégkockákat stíröli az italában.

Megfogom a villát, és kopogni kezdek vele az asztalon. A falon egy vörös neonnal keretezett óra. Figyelem a másodpercmutatót. Fél órája egyetlen fontos dolgot sem mondtunk egymásnak. Megtudom tőle, hogy rezidens orvos, ami azt jelent, hogy furcsa az időbeosztása, és betegeket is gyógyít. („Rezidensként?” – kérdezem. „Ez így megy” – feleli.) És azért jött Albuquerquebe orvosi egyetemre, mert az UNM-nek jó klinikai programja van. Mindössze ennyi.

A pincérnővel több szót váltunk, mint egymással – rendelünk, aztán Christian egy zacskó jeget kér a képemre. Az ötvenes pincérnő az asztalra dobja a jeget, és elém teszi a forró csokit. Amikor kifröccsen, Christian segít feltörölni. Aztán letép egy kis darabot a szalvétából, és pörgetni kezdi mutató- és hüvelykujja között. Papírgalacsinná sodorja. Aztán újra tép, újra sodor. Újra tép, újra sodor. Megfogom a jégel teli zacskót, hallom, hogy csörögnek benne a jégkockák, és az arcomhoz teszem. Éppen csak hozzáérintem, az arcom így is hamarosan elzsibbad.

– Jace – szólal meg váratlanul –, sajnálom, hogy leléptem, és nem vittelek magammal.

Tovább folytatja a szalvétamészárlást.

– Hová mentél?

– Emlékszel Paul Costacosra?

Ő volt Christian legjobb barátja a gimiben, és mindent tudott az állatvilágról. Volt egy akváriuma, amiben remeterákok éltek, és kagylóik színe az NFL-sisakokra emlékeztetett. De én a tengericsilagokat szerettem leginkább, a Cowboys miatt.

– Éppen náluk voltam, amikor elkezdtem vért köhögni. A szülei nem értesítették a rendőrséget. Kórházba vittek. Nem kérdeztek egyetlen szót sem. Talán azért mondtam el nekik mindent.

Volt egy „aha!” pillanatom. Azt hiszi, nem kell megkérdeznie, miért vagyok itt.

Tézés, sodrás. Kezdem sajnálni azt a szegény szalvétát. Amikor észreveszi, hogy nézem, abbahagyja, és őszinte hangon folytatja. Nem homályosítják el érzelmek a tényeket, mégsem úgy beszél róla, mintha más élte volna át. Ez az ő története. Én az enyémet meg sem tudom fogalmazni. Közelebb hajolok, hogy jobban halljam.

– A következő hetek azzal teltek, hogy előkészítettük a szökésemet. A Hyde Park közelében laktam, Paul testvérénél. Paul anyja a gyakorlóiskola titkárságán dolgozott. Segített benne, hogy átvegyenek, és ott fejezzem be a gimit. A szülei kölcsönt vettek fel nekem, hogy fizetni tudjam a tandíjat. Munkát is találtak nekem Greektownban. Mosogatófiú lettem. Amennyit csak tudtam, félre-raktam, hogy New Yorkba repülhessek, és ösztöndíjat kaphassak a New York-i Egyetemen.

Egyszerre magyarázott meg mindent, és közben nem mondott semmit.

– Ha mindezt képes voltál megtervezni, miért nem találtál rá módot, hogy találkozz velem, és elmondd nekem? – kérdezem.

– Téged soha nem ütött meg. Azt hittem, téged nem bánt.

A saját szalvétáját már szétszaggatta, most az enyémet nyúl. Addig nyomom a jeget az arcomra, amíg fájni nem kezd.

A pincérnő kihozza a rendelést. Megragadom a juharszirupot, meglocsolom vele a palacsintát, csak aztán esek neki. Utálok az ilyen papírízű palacsintákat, de túl éhes vagyok, hogy válogassak. Nem beszélek. Csak tömöm a fejem, és gondolkodom.

A családom két táborra szakadt: Christianre és anyára, valamint apára és rám. Tudom, hogy Christian ezért hitte, hogy apa engem nem üt meg. Mivel én voltam apuci kedvence, rajtam soha sem csatant akkorát az ostor. Christian rendszeres látogatója volt a balese-tinek. Bevitték törött ujjal, szépen sorban el volt törve mindegyik (egy kocsmai verekedésre kenték, pedig csak tizenhat éves volt); eszméletvesztést követő sorozatos hányással (arra fogták, hogy leesett a lépcsőn); és égési sérüléssel, amikor apa a rezsó fölé tette a kezét (nem emlékszem, mit találtak ki rá).

Három palacsinta és egy egész sonkasteak után az éhségem is elcsitul. A karomból és a lábamból az összes vér a gyomromba száll. Lassan feltápázkodom, rátenyerelek a zsíros műbőrrel borított ülésre, hogy valahogy kiküzdjem magam a bokszból.

Visszafelé elmosódnak előttem a hirdetőtáblák, behunyt szemmel hallgatom az autó zümmögését és Christian nyugodt légzését. Félálomban lebegek, amikor begurulunk a parkolóba, és még akkor sem moccanok, amikor Christian kiszáll. Azt mondom magamnak, hogy csak még egy másodperc. Úgy kell kirángatnia a kocsiból. Amikor elérünk a lakása kopár ajtaja elé, nem tudom biztosan, hogy az ajtónak melyik felén látna szívesebben.

– Szóval itt maradhatok? – bököm ki.

– Szeretnél?

Bólintok.

– Olcsóbb, mint egy hotel – mosolyog.

Túl kába vagyok a válaszhoz. Ő csak egy éjszakára gondol, de én örökre itt akarok maradni. Mielőtt kitalálnám, hogyan adjam ezt be neki, megszólal:

– Mirriam nem tud apáról. Szóval örülnék, ha...

– Persze – felelem. – Nem fogok...

– Ott a kanapé. Holtfáradtnak látszol.

Bólintok. Annyira fáradt vagyok, hogy úgy érzem, mintha a fejem elvált volna a testemről, és felette lebegne, mint egy lufi.

A nő ajtaja felé sandít.

– Holnap reggel találkozunk, oké?

– Persze, rendben.

Beenged a lakásába, átlépek a küszöböt, de ő nem jön utánam. Mirriam ajtaját bámulja, feszültnek tűnik.

– Mit fogsz neki mondani? – kérdem.

– Nem tudom, de azzal fog kezdődni, hogy „tudod, van egy öcsém...”

Leesik az állam. A számról lehervad a mosoly, a szemöldököm felszalad. Azt sem tudja, hogy létezem?

Továbbra is Mirriam ajtaját bámulva a hajába túr. Nem ismerem Mirriamet, de azt tudom, hogy ekkora hazugság már „válóok” lehet. Talán ezért viselkedik olyan nem christianesen. Azelőtt ő volt a védelmezőm; magára vállalta a hibákat, amiket elkövettem, vagy szembeszállt apával, aki a végén rajta töltötte ki haragját.

– Christian, hidd el, nem akarom felfordítani az életed.

– Tudom. De ha apa... attól függ, meddig... Annak, hogy te mit akarsz, nem sok köze van a dologhoz.

Becsukja az ajtót, ott állok a lakásában, és az ajtó belső felét bámulom. A jobbik oldalát. A szó szoros értelmében.

Másnap reggel Christian kanapéján fekszem az alvás utáni, de még a koffein előtti köztes állapotban. Nem álmodom, egyáltalán nem. Emlékezem, egészen pontosan.

Nyolcéves vagyok, és fényes, sárga focimezben állok az alacsony, sűrke ég alatt. Nézem a gólvonalat jelző két narancssárga kúpot. Egy-nullra vesztsre állunk a barna mezes Medvékkel szemben. Polansky edző a kapuba parancsol. Az apám mögöttem áll, és hozzám beszél.

– Tartsd szemmel az egész pályát! Most átpasszolja Jimmynek. Figyeld, hova lő!

És Jimmy lövése elszáguhd mellettem. Apám leveszi a labdát mellet, és visszarúgja a játékvezetőnek. Jimmy második lövésébe belenyúlok, de kicsúszik a kezemből. A harmadik lövést teljesen elvétem. Az ellenkező oldalra vetődöm. A játék végére utálok az edzőt, rühellem a focit, Jimmy Tuttle-nek pedig egy rakás hisztérikát kívánok. Az biztos, hogy nem jövök jövő héten. Megfázást színlelek, vagy maláriát – vagy mit tudom én.

A meccs véget ér, és az apám Petersonba visz, egy banánsplitre. Egy ideje már ott vagyunk, és a nyelvem már ég a túl sok fagyitól, amikor megszólal:

– Ez igen, kölyök! Igazi futballtehetség vagy! – És nem viccel. Belenyal a Rocky Roadjába. – Láttad a lövéseket.

A rózsaszín és barna levesre nézek, amiből maraschino cseresznyék kandikálnak ki.

– Akkor miért vesztettem?

– Az ember néha túlerővel kerül szembe. Kikaptál, semmi kéttség, de kitől?! A liga legjobb csapatának legjobb játékosától. Legyél nyugodt, Jimmy mindenkit földbe döngöl idén. De meglásd, a többi kapushoz képest, akiknek beakaszt néhány gólt, te egy hős leszel!

Néhány hónappal később Jimmy Tuttle 5-0-s győzelemre viszi a csapatát a bajnoki meccsen. Amikor megkapták azokat a bővli, aranyozott érmeket, még tapsoltam is neki.

Furcsa, hogy az apám tanított meg rá, milyen egy jó sportember. Tegnap éjjel én voltam túlerőben? Kíváncsi vagyok, hogy néz ki ma apám képe.

Az oldalamba fordulok, lehunyom a szemem, és elmerülök egy másik emlékbem.

Bekanyarodok a kocsifelhajtóra a házunk előtt. A kerekek megdöccennek a betonon, a focilabda az anyósülésről a padlóra gurul. Lekapcsolom a világítást, vakon kanyarodok a ház mögé, és megállok a garázskapu előtt.

A kék sötétítőnk nincsenek behúzva. Mi az, ma nem áll a bál?

A konyhaablakon keresztül anyámat látom, deréktól felfelé, mintha lebegne. A konyhapultot tisztogatja, de akkora vehemenciával dörgöl egy foltot, hogy abból kitalálom, nagyot kaphatott. A konyharuhát a mosogatóba dobja, megtorpan, odamegy érte, és

a helyére akasztja. Kinyitja a hűtőajtót, és előveszi a jégakkut. A jég-
akku elindul lefelé, és eltűnik a látómezőmből. Nem látom, mit je-
gel vele.

A pulton álló kamillateájáért nyúl – ezzel kúrálja házilig az álmat-
lanságát. Megint eltűnik a látóteremből, de tudom, hogy a mézes
mackóért megy. Fejjel lefelé fordítja, és elszámol hatig. Megfogom
a fényképezőgépem táskáját, kiszállok a kocsiból, és becsukom az
ajtáját. Észrevétlenül szeretnék bejutni.

Átvágok a hátsó udvaron a kövezett járdán. A virágzó jezsámen
illata betölti a levegőt. Amikor nekimegyek a virágokkal teli ágnek,
sziromzuhany hullik a nyakamba. Az ablakon át benézek a kony-
hába. Üres.

Anyám tökéletesen kitakarította. Ujjaim alatt a konyhapult ma-
kulátlanul tiszta. Banánosgyümölcskenyér-illatot érzek. Kinyitom a
kenyeresdobozt, és meglátom a kékes színű folpakba becsomagolt
süteményt. Lerakom a táskám, szelek egy vastag szeletet, és enni
kezdem. Néhány harapás után veszem csak észre a fültisztító pálcí-
kákkal teli üveget. Megdermedek. A légcsővem annyira összeszorul,
hogy fájni kezd.

Amikor megüti, takarít. Amikor fellöki, és úgy megrugdossa,
hogy a derekán látszanak a cipőnyomok, felvikszolja a padlót. Ami-
kor megerőszakolja, a fültisztítóval kifehéríti a fugákat.

Lesodrom az üveget, és nézem, ahogy szilánkokra törnek. A fül-
tisztító pálcikák szétgurulnak a padlón. Hallom, hogy apám elin-
dul lefelé. *Gyere csak, seggfej! Van egy kis mondanivalóm a számod-
ra!* Felkapcsolja a villanyt. Lehunyom a szemem, lilás derengést lá-
tok.

– Te meg mit művelsz, Jace?

– Te mit művelsz, apa – ügyelek rá, hogy kis „a”-val mondjam.

– Ne beszélj vissza! Nehéz napom volt.

– És anyának, neki nem volt nehéz napja? – mutatok a fültisztító pálcikákra, és a szilánkokra.

A gyomrom görcsbe rándul, mert tudom, mire készülök, és lám-palázam van. Először az arcába. Aztán a gyomrába. Nekem is rossz napom volt. Hát nem ezt kell tennünk? Megütni valamit vagy valakit, hogy levezessük a mérgünk? Abban a percben, amikor az öklünk célba ér, máris jobban érezzük magunkat, ugye, apa? Engedjük ki a gőzt. Büntessük meg anyát, hogy ne merészelje újra megtenni. Igaz, apa? Így kell ezt, nem?

Meg tudom csinálni. Elég közel állok. Jobbhorog. Most itt az idő, hogy ő magyarázkodjon egy monokli miatt. Mint én tettem eddig. *Foci*, mondtam. *Boksz*, mondtam. *Hoki*, *baseball*, *kroket*.

Ha most beviszem ezt az ütést, repülök. Nem fog egyetlen másodpercig sem eltérni a házban, és keresni sem fog úgy, mint Christian, miután elszökött. Túlleszek rajta, csak meg kell ütnöm.

Ökölbe szorítom a kezem, hátralendülök, és betalálok a szemgödrébe.

Ez aztán jólesett. Mintha egy hullámvasúton siklottam volna lefelé. Istenem, segíts!

De az arckifejezését látni talán még ennél is jobb érzés volt. Mielőtt pengevékonyságúvá húzódott volna szét, egy meglepett ó-ba ugrott a szája. Látom rajta, hogy soha nem hitte volna, hogy valamelyikünk visszaüt.

Elkapja a csuklóm, az első ütést a szájam sarkára kapom. Neki-esek a hűtőszekrénynek, és bevágom a fejem a fémajtóba. Feketeség ereszkedik a szemem elé, csak annyit hallok, hogy elhúzza a sötétítőt, és biztos vagyok benne, hogy megöl. Kihozza a garázsból a kalapácsot, vagy egyszerűen megfojt.

Megpróbálok eszméletemnél maradni, és fókuszálásra kényszerítem a szemem. Minden homályos, de még időben elhajlok az ütés elől, és apám ökle a krómozott hűtőajtóba csapódik. Felkiált, én kihasználom az alkalmat. Elkapom a kezét, és hátracsavárom, miközben a térdemmel és az öklömmel a veséjén dolgozom. Igen, bassza meg az öreg! Azt akarom, hogy az anyám is idejőjjön, és bemosson neki egyet, de ő csak áll ott szájára tapasztott kézzel. Apám már nyög, de én még többet akarok; megütni, megütni és megütni.

Nem láttam, hogy behúzott volna. Nem tudom, hogyan, de sajgó állkapoccsal hátratántorodom. Amikor a tűzhelynek esem, a fejem hátracsuklik, és az jut eszembe, hogy a szagelszívó belső falára is ráférne egy takarítás. De apám már rajtam van, és kapok még egyet a képembe, amikor felemelem a kezem, hogy védekezzem, újabb ütés érkezik, ezúttal a gyomromba. *Ez szétver, haver. Csinálj valamit, csinálj valamit!* Az ujját a vállamba mélyeszi, és előreránt. Ez az a pillanat, amikor beverem a homlokom a konyhasziget sarkába, és elterülök.

Amikor magamhoz térek, a hátamon fekszem, és a szüleim lábát bámulom. Az asztalnál ülnek. Látom apám barna pizsamájának felhajtott szárát, és anyám hálóing alól kivillanó vádliját. Csupasz, lábát keresztbe teszi.

Anyám könyörög, hogy kérlek, hadd maradjon, mégis a fiad, a húsod és a véred. Meg hasonlók. De már tudom, hogy repülök. Megtettem azt, amit senki nem gondolt volna. Visszavágtam. És ki tudja? Lehet, hogy legközelebb én győzök.

A homlokomhoz nyúlok, érzem, hogy vérzik. El akarom fojtani, de kiszakad belőlem egy nyögés.

– Elmegyek – a hangom tiszta és érthető.

Megragadja a könyökömet, és felránt. A mennyezetlámpák fénye lesiklik a falon, és visszaverődik az asztalról. Hol a padló? Megmarokolom a konyhapultot, és várom, hogy a gyomrom is utolérjen. Valamit a kezembe nyom – a fényképezőgépem táskáját.

– Walter, ne! Alig tud járni.

Megint elkapja a könyökömet, és a bejárati ajtó felé rángat, keresztül az ebédlőn. Az ebédlőből még egy utolsó pillantás az üvegasztalra; a nappaliból még egy utolsó pillantás a nagy kanapéra, ahol szunyókálni szoktam; aztán az előszobában elenged, hogy a saját erőmből kisántikáljak.

– Szükségem van a kulcsomra – mondom.

– Takarodj.

– A kulcsomat, apa, a kulcsomat.

Meg akar ragadni, de magamtól is átlépek a küszöböt. A szeptemberi levegőtől libabőrös leszek.

– Anya! A kulcsomat! – kiáltom, mielőtt becsukja mögöttem az ajtót.

A homloksebeim, akár a gejírek. A hajamba csorgó vérből jutott jócskán a szemöldökömre is, amíg a padlón feküdtem. Most vakargathatom. A kocsimhoz sétálok.

Összefonom a karom magam előtt, és megdörzsölöm a hideg miatt, aztán csak állok, amíg eszembe nem jut a táskámban lapuló pótkulcs. Az anyám ötlete volt, hogy ott tartsam. Ez majdnem visszatántorít, ez az apró gesztus. Legszívesebben a fejemet a kezembe fogva leülnék, hogy bömbölni kezdjek, de az apámnak elege van belőlem. Kiveszem a kulcsot, és beindítom az autót.

A műszerfal ugyanúgy kékesen világít, mintha mi sem történt volna, és holnap is ebben a házban ébrednék fel, hogy Laurennel suliba menjek, ahol Edwarddal rúgjuk a bőrt. Ajtócsapódás, az anyám

szalad felém. A kocsni túlsó oldalán, a lámpa fénykörében megáll. A mai verés nem hagyott rajta nyomot. Apám már csak ilyen figyelmes.

Lehúszom az ablakot, ő behajol, egy borítékot nyújt felém, meg a kulcsaimat.

A kulcsokat az ülésre teszem, a borítékban pénz találok – kis címletek.

– Apa küldi? – kérdezem.

– Nem. Én gyűjtöttem a fürdőszobában, a tamponos dobozban.

Kis összegeket dugott el, aminek a hiánya nem tűnik fel. Tanult a hibájából. Legutóbb, amikor megpróbáltunk elszökni, akkora pénzt vett le a számláról, hogy apám előbb hazajött, mintsem leléphetünk volna.

– Menj! Ő majd segíteni fog!

Egy röpké másodpercig azt hiszem, a teremtőre céloz, de észreveszem, hogy a borítékra néz. A fény alá teszem. Egy cím, név nélkül. Kérdőn fordulok felé.

– Christian címe – mondja.

Elakad a lélegzetem.

– Honnan szedted ezt?

– Ő küldte – mondja, és elpirul. – Keresd meg!

– Gyere velem! – kérlelem. – Szállj be, és menjünk el együtt!

Átnyúlok az ülés felett, és kinyitom a felé eső ajtót. Anyám az ajtónak dől, és visszanyomja. Könnyes a szeme. Kipislogja, és a cseppek végiggurulnak az arcán.

– Menj! Majd utánad megyek!

Meg akarom kérdezni, hogy mikor – mielőtt elviszi koncertre? Mielőtt elköltötenek egy vacsorát kettesben a Russian Tea Time-ban,

vagy hétvégén a Drake-ben? Vagy rögtön a következő verés után, mielőtt az egész mókuserék újraindul? Tudom, hogy apám legkésőbb két hónap múlva újra robbanni fog. Éppen azt akarom kérdezni, hogy „egy hónapon belül?”, amikor apám kilép a házból szorosán megkötött köntösben. Becsapja az ajtót, aztán a válla fölött a szomszédban lakó Coe professzor dolgozószobája felé pillant. Ég nála a villany. Az örök paranoid Coe professzor az ablakhoz megy, és kinéz. Minden egy csapásra lelassul, és megváltozik: apám nem *viharzik felénk*, csak *sétál*. Eltorzult arcára kedélyes mosoly telepszik. A csípőjével eltolja anyámat, és behajol a kocsiba.

– Ha megint visszadugod ide az orrod, megölöm anyádat. – Mindezt higgadtan mondja – kicsit fojtott, de nyugodt hangon. Ha nem markolná az ajtót olyan erősen, azt is mondhatta volna, hogy „jó utat, fiam!”

Az arcomra vér csorog, légzésem felgyorsul, és az anyámra nézek. A szeme elkerekedik a rémülettől. Az apám ilyenkor a legveszélyesebb. Egyszer láttam ilyen állapotban, amikor anyám megpróbált elszökni tőle.

*Ahhoz sem vagy elég bátor, hogy megold. Akkor ki lenne a bokszsza-
kod életed hátralévő részében? Túl gyenge vagy hozzá.*

Felriadok Christian ágyán, és kimegy szememből az álom. *Te jó ég, tényleg ezt feleltem volna neki?* Egy életnyi óvatos jégenjárás után, képes voltam léket vágni, és hagyni, hogy belefulladás? Egy ilyen megjegyzés, és apám újra és újra előveszi anyámat, hogy bebizonyítsa az ellenkezőjét.

Felülök.

Nem, nem, nem mondtam semmi ilyesmit. Csak gondoltam. Megmarkolom a plédet, amit Christian boríthatott rám, és összehúzómagam körül. Minden oké, mantrázom magamban, amíg újra meg

tudok moccanni. Az ujjaim először vörösek, aztán lilák, majd kékek lesznek. Kitakarózom.

Felemelem az állam, kinyújtom a nyakam, és körbeforgatom a fejem Christian lakásában: fehér mennyezet; egy asztal szigorúan helyükre rakott gemkapcsokkal; egy számítógép-monitor képernyőpihentető programja folyton változó mintákkal. Mályvaszínű szőnyeg (ez aztán a jó ízlés, a főbérlőé?); préseltfa kávézóasztal, ami olyan könnyűnek tűnik, hogy zsonglórködni lehetne vele; az ebédlő berendezése négy fémvázás, aranycsillámos fehér ülőkés székből (egyenesen az ötvenes évek ebédlőiből), valamint egy fehér, laminált asztalból áll, aminek háromszög alakú, fém szegélye van. Egy lepukant szoba lomtalanított bútorokkal. A kanapé kigödrösödött, és az egyik párnája nagyobb, mint a másik. Ez aztán az élet.

Komolyan mondom, nekem a szobám nagyobb volt otthon, mint ez az egész lakás.

Christian az ebédlőasztalnál ül zöld műtősruhában, kiszorult a túl kicsi konyhából. Engem néz. Az asztalon egy teáskanna, egy majdnem üres müzlis üveg, és egy bögre.

Kérdezi, éhes vagyok-e. Kérek-e teát. Mert oolong.

– Persze, megkóstolom – megyek az asztalhoz, és a bögréjéért nyúlok.

A kinyújtott kezemre néz, aztán elkapja előlem a teáját.

– Majd én csinállok neked.

Az anyám azt szokta mondani, hogy a családban minden közös, mindent megosztunk egymással: baktériumot, pénzt, vért s a többi. Talán egy nap, amikor Christiannel a világbajnokságot nézve a tévé előtt sörözünk majd, és a poharaink összekeverednek, nem fogja érdekelni. Nyugodtan iszik belőle.

– Oké, nekem úgy is jó – mondom, és leülök.

– Szóval... – fonja össze a lábát, és a teájába kortyol. – Hová tartasz?

Itt ül, úgy forgatja a teáját a levegőben, mintha konyak lenne, és beszélgetünk – de úgy, mintha az időjárás lenne a téma.

Nagy levegőt veszek.

– Ide. Ide jöttem.

Abbahagyja a tealötyögtetést, és elkerekedik a szeme.

– Még Dél-Franciaországra gondoltam, építenék egy szép kis villát magamnak, és néha benéznék a Sorbonne-ra – javítom ki magam. Felállok, és a lábammal rúgom vissza a széket. A szeparálódáshoz két szoba közül választhatok: vagy a háló, vagy a fürdő. A fürdőre szavazok.

Megnyitom a csapot, és átfolyatom a vizet az ujjaim között. Se borotvám, se szappanom, se fogkefém. Chicagóban egy elektromos Oral-B fogkefém volt, de nem hiszem, hogy a három és fél dollárból kifutná. A fogaim kirohadnak, és tizenkilenc éves koromra majd az ínnyemmel kell elnyámmognom az ételt. Az egyszemélyes fürdőszobaszekrénybe nézek, az egyszemélyes lakás egyszemélyes fürdőszobájában. Nekem megfelel a kanapé. Semmi bajom vele, tényleg. Pisilek, kezet mosok, és vizet lögybölök az arcomra. Jó és hideg, mint egy nagyon megérdemelt pofon. A homlokomon égni kezd tőle a seb. Az egyetlen akasztón egy szál törülköző lóg, azzal törölöm meg az arcom, de szigorúan csak az egyik sarkát használom.

Mire visszatérek a szobába, Christian már kabátban van.

– Nem szerzünk nekem is egy dzsekit? – fonom össze a karom a mellkasom előtt.

Úgy nézek ki, mint egy ötvenes évekbeli háziasszony, aki duzzog, mert a férje aznap későn jön haza. Hogy a hasonlóságot csökkentsem, a hónom alá dugom a kezem.

– Ha visszajöttem a munkából, majd beszélünk róla. És arról is, hogy mit kell tenned, ha velem akarsz maradni.

Kösz. Megvan az egész napos rágódnivalóm.

– Rendben – felelem.

– A mobilszámomat a hűtőszekrényen hagytam, ha valamit kérdezni akarsz. Van egy kis leves a konyhaszekrényben. És a fenébe, azt sem tudom, melyik iskolához tartozunk kerületileg. Végzős vagy?

A nagylábujjamat tanulmányozom, amin befeketült a köröm a múltkori meccs után. Annak örülne, ha végzős lennék.

– Nem, harmadikos vagyok.

Bólint.

– Bocs, Jace, de ez olyasmi, amihez hozzá kell szoknom, oké?

Már majdnem teljesen kint van a folyosón, amikor visszalép, és becsukja maga előtt. Fellélegzem. Végre vette az adást. Kivesz egy szabadnapot, itthon marad, hogy megbeszéljük, hogyan tovább.

– Csak azt hittem, vannak terveid. Amikor én leléptem otthonról, nekem...

– Hajnali háromkor dobott ki a házból. Most kopogtattam volna sorra az ajtókat, vagy mi?! – Azt most felejtsük el, hogy ide is bekopogtattam.

– Mit csinált?! Ki-do-bott?

Rájövök, hogy ez az ütőkártyám.

– Egyenesen ide vezettem.

– Oh.

– Mit gondoltál, amikor múlt éjjel beengedtél? Hogy csak beugrottam hozzád útközben a napfényes Kalifornia felé, ahol a vakációmat fogom tölteni?

Talán, ha kedvesebb vagyok, megengedi, hogy maradjak. Megpróbálok mosolyogni a szám használható oldalával, de csak egy grimaszra futja.

– Jézus, Jace, mielőtt átszeled az országot, nem kellett volna felhívnod, vagy...

– Szerinted megvolt a számod?!

Elhallgat, és a földet bámulja. Nézem, ahogy a mellkasa süllyed és emelkedik.

Végül megszólal:

– Egyre visszajövök, és kigondolunk valamit. Ne aggódj! Akárhová esel is, gondoskodom róla, hogy a talpadra ess, oké? Ígérem.

Annyira azért nem nyugtatott meg az ígérete.

A mikor bekopogtattam Mirriamhez hónom alatt egy focival, hogy megkérdezzem tőle, hol edzhetek, a helyi gimnáziumba fuvaroz, ahol ő is tanít (angolt, mint kiderült). A pályák klasszak. Kettő van egymás mellett, és egy árok választja el őket. Megállítja az elgurult labdákat, és elvezeti az esővizet. A fehér festés arról árulkodik, hogy a pályák újak. Nincsenek gödrök, hogy kifecmítsák a bokádat, de az egyik kapun már ott feszül a háló. Mirriam a fűben könyököl, és puha kötésű könyvet olvas. A retikülje és a fényképezőgép-táskám mellette fekszik. Túl ideges voltam ahhoz, hogy kibírjam a négy fal között, ezért megkérdeztem Mirriamtól az irányt, de a vége az lett, hogy elhozott kocsival.

A pólóm annyira átizzadt, hogy nem vagyok benne biztos, hogy a testem hatvanöt százaléka még mindig víz. Lehúzom magamról, a fűbe dobom, és szellőért fohászokodom. Ki gondolta volna, hogy a szeptember ilyen forró lesz? Szerencsére a kocsiiban volt a futballmezem, és a farmert is sortra tudtam cserélni.

A vezetés, a várakozás, az ücsörgés és a stressz végtelennek tűnő percei után végre – mozgás. Lábam táncolnak, és a karom egyensúlyt keresve lendül. Felcsippentem a labdát, aztán felrúgom, és fejelek. A szívem pumpál: a vérem kering; minden mozog, csak az agyam fixált Christian mondatára. *Majd később megbeszéljük, mit kell tenned, ha velem akarsz maradni.*

Leteszem a focit a kapu elé, hogy a tizenegyeseket gyakoroljam. Látszólag meggondoltan hátralépek néhányat, de egészen másra koncentrálok. Arra gondolok, hogy *mégis mit?* Az sem fog segíteni, ha elmondom neki, hogy nincs pénzem. Ellövöm a labdát. Lepattan a kapu felső fájáról, a kapusok legjobb barátjáról. Utánaeredek. Vajon mik lesznek a kikötései? Hogy takarítsam ki a szobámat? Talán. De várjunk csak, milyen szobát?!

Nem, nem, mondom magamnak. Nem akarok ezen agyalni. Vált-sunk csatornát.

Egy agyoncigarettázott, karcos hang szólal meg: Azoknak, akik csak most kapcsolódtak be a közvetítésbe, elmondom, hogy kettő-kettő az állás a Németország–Egyesült Államok-meccsen, egy nagyon szoros mérkőzés és két hosszabbítás után. Most a tizenegyeseknél tartunk. Nigel?

Igen, Dick. Ez aztán a futball! Németország négyszer talált a hálóba az ötből. Egyet kihagytak. Az amerikaiak négyet már berúgtak, és most készülődnek az utolsó tizenegyeshez.

(Fogadjunk, hogy kitaláltatok, ki fogja rúgni.)

A kapus a mi Paul Bunyanunk német kiadása.

Amikor berúgtam a majdnem berúghatatlan büntetőt, a szurkolók ujjongva felugrottak a tribünön, egyedül Christian maradt ülve, aki a

következőt darálta: Söprögetned kell, sikálnod, és leszedned a kaktusz elszáradt leveleit. A továbbtanulást felejtsd el. Ha velem akarsz maradni, annyi tennivalód lesz, hogy úgysem lesz rá időd.

– De neked is a továbbtanulás volt a jegy, amivel elhúzhattál.

– Igaz, de te túlságosan csóró vagy, hogy megvedd azt a jegyet.

Rendben. Találnom kell valami más módot, amivel elhallgattathatom az agyamat. Éppen pályaköröket futok, amikor dudálást hallok. Lelassítok, látom, hogy Mirriam feláll, leporolja a fenekét, és tenyerével beárnyékolja a szemét. Egy nyitható tetejű kocsi áll meg az út közepén, a volánnál egy nagydarab fiú ül, oldalán egy vörös plázacica. Hátul egy szőke cigarettázik, megpróbálja elrejtteni a csikket, és végül kidobja a kocsiból.

– Te tényleg bajba akarsz kerülni? Nem elég, hogy cigizel, még szemetelsz is? – kérdezi Mirriam.

– Én nem, én csak...

– Mit keres itt vasárnap délután, Ms. Ngu? – kérdezi a srác.

– Eric, mi lenne, ha nem tartanád fel a forgalmat? – kérdezi Mirriam.

– Ez kicsoda? – kiáltja megint Eric. – És melyik csapatban van? – kérdezi Eric.

– Nem ez, hanem ő – bújik elő Mirriamból az angoltanár.

– Hé, haver! Melyik csapatban vagy?

Fekete-fehér rendőrségi autó érkezik, és felharsan a szirénája.

– Holnap találkozunk! – búcsúzik Mirriam. – Rád fér egy kis nyelvtanozás!

Eric a gázra tapos és kilő, aztán gyorsan lefékez, mert eszébe jut, hogy egy rendőrautóval a fenekében az ember nem indul tőgázzal. Amikor elgurul mellettem, hallom, hogy az egyik lány megjegyzi:

- Nagyon szexi.
- Fúj. Össze van verve a képe.
- Ki beszélt az arcáról?!

Nevetésük túlharsogja a motor zaját.

- Diákok – mondja Mirriam.
- Erre én is rájöttem.

Megint a pályára koncentrálok, mielőtt az agyam elkezdi kisdéd játékait. Úgy döntök, sprintelni fogok a pálya szélén. A lábam jár, mint a motolla, és a horizontot figyelem. A horizontra koncentrálok. Ho-ri-zont.

Még félig sem futom körbe a pályát, már alig kapok levegőt. Egy elefánt ül a mellkasomra. Felbukom, hanyatt vágom magam a fűben, és megpróbálok lélegezni. Ki és be. Lassítok a ziháláson. Belégzés után elszámolok háromig, és csak azután engedem ki, aztán megint elszámolok háromig. Mi a fene ez? Most jön ki az asztmám?

Amikor felemelem a fejem, látom, hogy Mirriam engem figyel.

- Alacsony oxigéntartalom – magyarázza. – A magasság miatt.

Bólintok. Nincs hozzá elég levegőm, hogy megszólaljak. Úgy látszik, még akklimatizálódnom kell.

Visszafelé megállunk egy könyvesboltnál, „beugrok ide”, mondja, mintha csak egy hirtelen ötlet lenne, de én biztos vagyok benne, hogy *direkt* hozott ide. Amikor belépünk, megcsap a légkondicionáló szele, és lengetni kezdi átizzadt pólómat. Megálllok, lecsúsztatom a vállamról a táskámat, és hagyom, hogy a hús levegő minden porcikámat érje.

A puccos Barnes & Noble boltban búzasárga szőnyeg fut a kasszáig, és ágazik szét a bolt többi része felé. Olyan, mint a Hollywood

Boulevard, csak ezt kéznymok helyett idézetek díszítik. Harper Lee után William Faulknerre lépek.

Mirriam és én szétválunk – ő iszik egy kávé, én meg elindulok a művészeti könyvek felé abban reménykedve, hogy találok egy albumot kedvenc fotóművészemtől, Cindy Shermanétől. Otthon két bekeretezett fotója lóg a falamon, és máris hiányoznak.

Mielőtt odaérnék, egy kristály sakk-készlet vonja el a figyelmem.

Tizennyolc hónapja gyűjtöm a királynőket. A belvárosban voltam, átmentem a Chicago River túloldalára, ahol egy játékkészletbe ütköztem. A kirakat túloldalán egy sakktáblát vettem észre, láthatóan meccsközi állapotban, mintha csak arra várna, hogy valaki benyúljon, és lépjen egyet. A királynő védtelenül állt. Az arca szigorú volt, és megalkuvást nem ismerő, egyik szemöldökét felvonta. Olyan arcot vágott, mintha megvetné az őt fenyegető huszárt.

Amikor kinyitottam az ajtót, csilingelni kezdtek az ajtó fölé akasztott harangok. Felvettem a királynőt, és tanulmányozni kezdtem necsessz-ki-velem száját. *Meg kellene tanulni sakkozni* – gondoltam. *Tanuljon a fene, nekem csak ő kell.* És hogy: *igen.* Markomban a királynővel elsétáltam a lopásjelzők között, amik most hiába álltak őrt.

Alabástrom, vagy más néven Alaba, a gyűjteményem első darabja volt. Alabán kívül még hat királynőt hagytam Chicagóban. Egy fekete műanyagot, egy szantálfából készültet, egy zöld márványt és a nővérét, egy fehér márványt, és az ón Guinevere-t egy Camelot-készletből. Egy térdzokniba dugva tartottam őket a matrac alatt, de bárcsak a kocsiban tartottam volna őket.

Ennek a királynőnek nincsen arca, a feje csak egy kristálygömb, de megismerem a táblán elfoglalt helyéről. A testét úgy csiszolták, mint a drágaköveket szokás, csupa él és sarok. Átsüt rajta a nap, és miniszivárványt vetít a kockákra. Egy igazi szépség.

Megfogom – nehéz és hideg. Megsimítom a fazettáit, és közben azt nézem, hol vannak a biztonsági kamerák.

Ez a kristálykirálynő alapító tagja lehetne az Albuquerque-gyűjteményemnek.

A kasszánál senki, Mirriam távolabb áll, kamerát nem látok. A Hanes alsónadrágomba dugom. Nem vagyok perverz, semmi ilyesmi, egyszerűen tudom, hogy így nem kapnak el. Kinek jutna eszébe meztelenre vetkőztetni egy sakkbábu miatt? A királynőnek köszönhetően, ami kidudorodik az alsómból, úgy nézek ki, mintha az isten különösen kegyes lett volna hozzám.

Éppen kihúzom a kezem a nadrágomból, amikor egy körülbelül tizenhat éves lány elém áll. Fekete Kleopátra-frizurája van, a tincsei kerek arcát csiklandozzák. Farmere jobb combján egy Lady Godiva csücsül, és olyan helyekre csábítja a szememet, hová nem lenne szabad. Feltolja hegy-völgyes inge ujját, és a szétvert képembe bámul.

– Jézus, el sem akarom képzelni, hogy néz ki a másik srác – mondja alig mozgatva a száját, mintha hasbeszélőnek készülné.

– Autóbaleset – mondom.

Nem a legjobb hazugság, de ez jutott eszembe.

– Jól vagy? – kérdezi.

Megvonom a vállam.

A sakktáblára mutat:

– Jó, mi?

Bólintok.

– Tudsz sakkozni?

– Nem. Én könyvmoly vagyok. Keresel valami konkrétat, vagy csak nézelődsz?

– Te itt dolgozol? – kérdezem kicsit hitetlenkedve.

Túl fiatal hozzá. Legutóbb, amikor könyvesboltban akartam munkát kapni, három állásinterjú után egy doktori iskolás kapta meg az állást. Vagy egy egyetemista. Vagy más hasonló.

– Aha. Az apám ismeri a tulajdonost. Szeretsz olvasni? Akkor ez tetszeni fog – nyúl az egyik könyvért, és mozdulat közben feldönt egy lovat. Miután felállítja, a táblára mered: – Hol van a királynő?!

Elé tolom az üres tenyerem. Megcsóválja a fejét, és tudom, hogy most hibáztam el. Úgy reagáltam, mintha engem vádolna. Előrehajol, megcsap fahéj- és esőillata. Négykézláb tapogatózik, mintha vak lenne, végigfuttatja a tenyerét a világos, durva szőnyegen. Csatlakozom a hiábavaló kereséshez. Néhány perc múlva rám néz a válla fölött:

– Tudsz róla valamit?

A fejemet rázom:

– Lehet, hogy csak elgurult, amikor te...

– Nem hallottam, hogy koppant volna, pedig van súlya.

Nekem mondd? Majd szétlapítja a golyóimat, és le akarja szakítani a gatyámat. Bizonytalanul felálllok, megpróbálom kényelmesebb pozícióba állítani a királynőt. A lány a sarkára ül, aztán a következő pillanatban felpattan.

– Uram – kezdi, és közben távolságtartón néz rám. Még soha nem szólítottak uramnak. Máskor tetszett volna a dolog, de most, ha jól sejtem, bajban vagyok.

– Meg kell kérnem, hogy üritse ki a zsebeit.

Nagyszerű! Egy gestapós csajt kaptam a seggembe. De nem hiába bíró az apám, ragadt rám is valami.

– Ezt nem kérheti tőlem. Először is: amíg nem látta, hogy eltulajdonítottam valamit, és nem tudja annak pontos helyét, nincs miről beszélgetnünk. Addig ezt úgy hívják, hogy zaklatás. Másodszor:

még nem hagytam el az üzletet. Nem vádolhat lopással, még akkor sem, ha nálam van az említett tárgy.

– Mi vagy te, egy kicseszett Atticus Finch?

– Egy kitalált szereplőhöz akarsz hasonlítani?

Mirriam újra feltűnik. Egyik kezében könyvtornyot egyensúlyoz, a másikkal újabb zsákmányok után kutat. Kávés poharát a fogai közt tartja.

– Azt hiszem, Christiannek ez tetszeni fog... – motyogja a pohárba, aztán felnéz, és meglátja, mi a nagy helyzet. Kiveszi szájából a poharat.

– Mi a probléma? – kérdezi a gestapós csajt.

– Semmi. Nem loptam el semmit – felelem.

– Jace – mondja Mirriam. – Ez nem a legjobb bemutatkozás.

– Hülyének nézel? – kérdezem.

– Ezt nem mondtam – mondja eltűzött türelmessel. – De nem örülnék, ha ez lenne rólad az első benyomásunk.

– Felőlem mondhat, amit akarsz! De a bátyámtól nem fogsz jutalompontot kapni azért, hogy megvádolod az öccsét.

– Nincs szükségem jutalompontokra.

Elvörösödöm. Neki tényleg nincs. Nem úgy, mint nekem, a legközelebbi rokonának, akinek be kell tartania bizonyos szabályokat, ha maradni akar.

A gestapós csaj felém hajol, de közben Mirriamre néz.

– Mutasd meg, hogy nincs rejtegetnivalód, aztán menjünk innen – javasolja Mirriam.

– Persze csak akkor, ha ezzel nem sérülnek a személyiségi jogai, uram – mondja a gestapós csaj.

Megmondom a nevem, hogy ne kelljen tovább uraznia, és kifordítom a zsebem. Két üres, fehér elefántfűl.

– A táskádat is! – mondja Mirriam.

Leveszem a vállamról a táskámat, és a földre teszem. Elhúzom a cipzárt, kivesszem a kamerát, a vakut meg a szűrőket, és sorban az írós-idézetes szőnyegre pakolom. Felállok, megfordítom a táskát, és kirázom. Ben Johnsonra ezüst rágópapír hullik.

– Akkor hol van? – köti az ebet a karóhoz Miss Gestapo.

– Látod? – fordulok Mirriam felé.

– Ennyi volt az egész, tisztára mostad magad. Nem kell mindjárt veszekedni – sétál Mirriam a kasszához.

– Ez meg ki? A nevelőanyád? – folytatja a csaj.

– Szerencsére nem.

Éppen magyarázni kezdeném, kicsoda, amikor észreveszem, hogy a csaj végigszkennel a szemével, és tekintete megáll a lányékomnál:

– Oh... – lepődik meg.

A fülemben dobolni kezd a vér. Ez a lány el fog kapni, aztán ott állhatok Christian előtt a vádaskodó Mirriammal az oldalamon, és hiába könyöögök majd. Ítéletem száműzetés.

Az övem felé nyúl, hátrálni kezdek. Én még nem láttam – hogy stílusosan fogalmazzak – ennyire *tökös* lányt.

– Hé! Hé! – tiltakozom a kezemet feltartva.

Segítségkérőn Mirriamre nézek. Leteszi a könyveket a pultra, és a kávéjába szürcsöl. Aztán megfordul, és lássuk-mekkora-seggfej-vagy módon csípőre teszi a kezét, és szegény-Christian-hülye-öccse-akitönkreteszi-az-életét tekintettel rám mered. Összehúzott szemmel nézek vissza rá. Miss Gestapo észreveszi a pillantásom, és Mirriam felé fordul.

Mirriam megszólal a pult mellől:

– Befejtették a szórakozást, gyerekek? Szeretnék menni.

Gestapo visszafordul felém. A kezem még mindig a levegőben, és egyszerre fohászkodom magamban Istenhez, Krisnához, Zeuszhoz segítségért. Leereszti a kezét, mintha soha sem akart volna a gatyámba nyúlni. Vág egy pofát, és felém tátog: *blablabla*. Végre van egy közös ellenségünk: a főnökösködő felnőttboszorkány.

Felsóhajtok, és feljebb húzom magamon az alsónadrágot.

– Úgy látom, a királynő jobb helyet talált magának az uralkodásra – pukkadozik a visszafojtott nevetéstől. – Azért hadd ajánljak neked egy könyvet! Tudod, a következő alkalomra.

Lekap egy könyvet a hátam mögül, és a kezembe nyomja. A borítóján egy ujj látható, amint éppen megpöcköl egy sor dominót. A címe: *A könyvtolvaj*.

Meg kellene sértődnöm, de csak felnevetek. Mi értelme van tovább tettetni? Nem fog bemártani.

– A könyveim otthon maradtak. Hirtelen költöztem el. Ha nem bánod...

– Dakota.

– Ha nem bánod, Dakota, inkább a *Virágot Algernonnak*-kal kezdeném a pótlásukat.

– Arra gondoltam, hogy hasonlítasz rá – fintorog az orrával, és visszat teszi *A könyvtolvajt*.

– Inkább Algernonra hasonlítok.

– A laboratóriumi egérre, amin kísérleteznek?

Mirriamra pillantok, aztán a szám elé teszem az ujjam, és a legjobb Elmer Fudd-hangomon suttogni kezdek:

– Majadj nagyon, nagyon cse-csendben! Kiséjleteznek ja-jaj-tam.

Mirriam a pultra hajol, közben a cipőjével dobol. Hangosan felsóhajt.

– Bocsánat, hogy megvárakoztattam – kiált oda Dakota. – Sajnos, nincs elég munkaerő. Ránk férne egy kis segítség. – Közel hajol hozzám, és megint megcsap az eső- és fahéjillat, amíg suttog: – Ígérd meg, hogy visszajössz. Nem szeretném, ha egy ilyen szép sakk-készlet széthullana.

Nem? Miért, minden széthullik. Ezt úgy hívják, hogy entrópia.

Dakota a kasszához megy, és elkezd lehúzogatni a vonalkódokat. Nézem, ahogy dolgozik. Felemeli a könyvet, meghajlítja, és lehúzza a sima pulton. A munkájára koncentrálni.

Visszapakolok a táskámba. Nem tudom eldönteni, hogy tényleg csinos, vagy csak most látom annak, hogy megmentette a bőrömet. Ráérek később eldönteni. A szememhez emelem a kamerát, beállítom az élességet. A képet unalmasnak érzem, várom, hogy csináljon valamit, emelje fel a tekintetét, forduljon felém – bármit. Lehajol egy szatyorért, és amikor felegyenesedik, a haja az arcába hullik, és a szájával csücsörít beszéd közben. Akkor lövöm el.

Miatán visszaérünk, lezuhanyozom, és bemegyek Christian szobájába. Remélem, nem veszi zokon, ha kölcsönveszek néhány tiszta cuccot. A farmeremet négy állam pora lepi, a sortomat annyira átizzadtam, mintha minimum a világbajnokság utolsó mérkőzésén játszottam volna.

Az ágy mellett, az éjjeli szekrényt helyettesítő fakockán a *New England Orvostudományi Magazin* számai. A szobája kopár. Seholy bekeretezett fotó, vagy képeslap a tükör keretébe dugva, semmi. Az asztalon egy pénzcspesz, egy üveg teli apróval, és egy bicseka. Ki él így?

Találok egy farmert, meg egy fekete pólót. Az elején hőlégballon, és alatta a felirat: „DUKE CITY MARATON”. A farmer túl nagy. Átteszem bele az övem, és összehúrom a derekát. A koszos ruháim úgy hevernek a szőnyegén, mint egy elgázolt test. A szennyestartót keresve kinyitom a beépített szekrényt. Valami nekikoppant belülről az ajtónak. Megfordulok. A bekeretezett, és kiakasztott diplomái.

Megállok. Ez az első dolog, amiben ráismerek: a szerénységgel palástolt büszkeség. Igen, kirakta őket, de olyan helyre, ahol senki

sem látja. Lefogadom, hogy reggelente rájuk néz, hogy emlékeztesse, milyen messze van Chicago, de rajta kívül senki sem sejti, hogy itt vannak.

Amikor kilencedikes volt, elhozta az egyik lányt, aki tetszett neki. A lány kinevette, amikor meglátta, hogy minden díját és elismerését bekeretezve kirakta a szobája falára – gyerekkora emlékeit. Leszedte mindet, és egy dobozban elrejtette a szekrény mélyére. De reggelente hallottam, hogy előveszi a kartondobozt, ilyenkor tudtam, hogy nézegeti őket.

Bedobom a szennyestartóba a ruhámat, és leakasztom az érettségi-jét. Végighúzom az ujjam az üvegen a név fölött: Christian Emerson Witherspoon. A Chicagói Egyetem Gyakorlóiskolája. A New York-i diplomáján már más név szerepel: Christian Emerson Marshall.

Vagy a Northwesternre, vagy a Chicagói Egyetemre akart jelentkezni. A New York-i Egyetem a harmadik opció volt. Én sem hagytam ki az amerikai öccsök szokásos húzását, és csak napokkal később adtam oda neki a felvételi értesítőt. De amikor átnyújtottam, csak az asztalra dobta. Már felvették a Northwesternre.

– Felvettek, ugye? – kérdezte, amikor újra felé nyújtottam a levelet.

– Igen – néztem rá.

– Nem árt, ha van egy másik lehetőség is, nem igaz?

Tudtam, hogy Chicagóban akar maradni, hogy négy évig a közelünkben lehessen. Akkoriban azt hittem, miattam. Nem gondoltam el rajta, mi lesz, ha lediplomázik.

A New York-i Egyetemen szerzett diplomájának dátumára nézek. Huszonnyolc hónappal ezelőtt. Több mint két éve végzett. Két év. Mit csináltam én két éve? A gimnázium előtti nyár volt, még nem ismerkedtem meg Laurennel, de az apám már velem is elkezdte. Az agyamon lévő hólyagok fenyegetően lötyögni kezdenek.

Legszívesebben megpörgetném a diplomát az ujjam hegyén, mint egy pincér a tálcát, aztán az asztal sarkához vágnám, hogy üvege darabokra törjön. A mellkasom feszül a dühtől, de nem engedem szabadon. Nem törünk össze emlékeket. Túlságosan az apámra hasonlítanék. Óvatosan visszaakasztom a szögre.

Amikor meghallom Christian hangját, megpördülök. Aztán rájövök, hogy nem itt van, hanem Mirriam lakásában, csak a papírvékony falak miatt hallom ilyen élesen.

Alig bírom megállni, hogy ne tapasszam a fülem a falhoz, de nem akarom a gyorsan növekvő bűnlajstromomat a hallgatózó rohadék tétellel is megtoldani. Hátrálni kezdek, bízom benne, hogy a nyirkos padló nem árul el. De ekkor meghallom Mirriam hangját:

– Gondolkozz rajta. Folytatnia kell a sulit, és én segíthetek.

– Nem akarok terveket szőni. Azt sem tudom, marad-e.

Ez megállít. Félretolok néhány inget, és a falhoz hajolok. A vállam a hideg gipszhez ér. Egy pantalló és egy kék ing szendvicskébe kerülök. Eltolom az ing ujját a képem elől.

– Várj... talán nem a... – egy másodperc szünet – ...testvéred, Christian? Ő a te családod.

– És ez az a dolog, ami nekem teljesen mást jelent, mint neked.

Újabb szünet. Szinte látom magam előtt, ahogy Mirriam csípőre teszi a kezét, mint a könyvesboltban. Bár nem látom őket, tudom, hogy most egy darabig mindketten sértetten hallgatnak. A falhoz nyomom a fülem, és várok.

Várok.

Várok.

Végül Christian feladja.

– Neked nagyszerű családod van, ti mindig számíthattok egymásra.

– És mi a helyzet a tiéddel?

Hallom, hogy megnyikordul az ágyrugó. Amikor Mirriam újra megszólal, a hangja távolabbról hallatszik, ebből tudom, hogy ő volt, aki leült.

– Mondj valamit a fiúról, bármit!

Christian hangját most közelebből hallom.

– Tipikus öcs volt. Idegesítő, lerázhatatlan, és... Rendben, emlékszem valamire. Az egyik halloweenen.

A családi legendárium ideje. Az egyik halloweenre lovagnak öltöttem, és Christian a saját zsebpénzéből vett nekem egy kardot, mert anyám hallani sem akart róla, hogy egy ilyen erőszakos fegyver legyen a kezemben. Vicces, nem? Szerintem valahol igen.

Elmeséli neki, hogy a szomszédunkban egy szellemház állt, ahol egy boszorkány lakott (valójában csak egy magányos özvegy, mint később kiderült). Halloweenre pókhálókat aggatott a kerítésére, huhogó szellemeket rakott a fákra, és az ajtaja mellé egy koporsót helyezett gépesített csontvázal a belsejében. De ami a lényeg, hatalmas Mr. Goodbarokat osztogatott, és nem csak abból az apróbb fajtából. Ezt a sztorit sokszor elmeséltük már, és egyre színesebb lett.

– Szóval – vette fel újra a fonalat Christian. – Elég ijesztő volt, ezért mindig velem mentem. Ám az egyik évben...

Én hat voltam, ő tizenegy – teszem hozzá magamban.

– ...Paul, az egyik barátom, csontváznak öltözött. Kivette az özvegy csontvázát, és belefeküdt a koporsóba. Szóval, amikor az ajtóhoz értünk, a koporsóból hirtelen kinyúlt egy kéz, megragadta a csuklómat, és húzni kezdett befelé.

Közben azt hajtogatta, hogy: „Ütött az utolsó órád, halandó!”

– Halálra rémültem, elhiheted, nem csak egyszerűen megijedtem. Jace, aki szintén meg volt rémülve, a koporsó felé ugrott...

A villogó kardommal.

– ...a villogó műanyag kardjával – visszhangozza, én meg büszke vagyok új keletű telepatikus képességeimre. – Aztán elkezdte a csontvázat a kardjával csépelni, közben azt sikította: „Véged, véged, véged!”

A tenyerem a számra tapasztva csendben nevetni kezdek. Hallom, hogy velem nevet. Gipszfal ide vagy oda, együtt vagyunk. Mirriam is felkacag, furcsa, magas hangon, máshogy, mint mi.

Aztán mindhárman elrohantunk, mert a boszorkány-özvegy rikácsolva kirohant, hogy mit műveltünk a gépesített csontvázával. Christian megfogta a kezem, és elvonszolt. Volt idő, amikor nem hagyott még magamra.

– Egyértelműen istenített téged – mondja Mirriam.

Megfogom a kék inget, és babrálni kezdem a mandzsettáját, miközben arra az októberre gondolok. Akkoriban már futott, és a Bostonra edzett, én nem bírtam a tempót, ezért aztán biciklin követtem minden reggel hosszú kilométereken át.

Christian motyog valamit, amiből csak néhány szót kapok el, de ráismerek. Anyám mondogatta neki, amikor azt akarta, hogy jó példát mutasson nekem.

Minden kistestvér a bátyjára akar hasonlítani.

– Mit mondtál, Christian? – Mirriam vár néhány másodpercet.
– Christian?

– Igen?

– Hová kalandoztál el?

– Ja, semmi, csak a csontvázon gondolkoztam – mondja halkán, aztán lélegzetvétel nélkül, hangosan így folytatja: – Mit gondolsz az öcsémről?

Ismerem ezt. A gyors témaváltás tipikus verbális aktus volt nála. Akkor csinálta ezt, ha valaki megkérdezte, hogy van anyánk, miután

egy jó nagyot kapott apánktól. Halkan és sietve, hogy minél előbb letudja a dolgot, ennyit mondott: „köszönöm, jól”, aztán gyorsan előhozakodott valami „látványos” témával, mint például: „tudtad, hogy ez vagy az az üstökös hamarosan megjelenik az égen?”

Mirriam megszólal:

– Aggódom érte, attól tartok, ha nem maradhat, hamarosan valami komoly bajba keveredik.

– Mire gondolsz?

A könyvesbolti stikli után ennyit mond:

– Szüksége van a segítségedre.

Csönd.

Mirriam folytatja:

– Ez nem olyan, mint... Miért nem engeded, hogy maradjon?

Újabb csend.

Mirriam tovább kérdez:

– Az apád akkor kezdte el verni, miután elszőktél, vagy már előtte is verte?

Elmondta neki?!

– Elmondta neked?

– Azt hiszed, nem láttam elég bántalmazott gyereket ahhoz, hogy kitaláljam?! Felbukkan összevert képpel, és veled akar maradni.

– Akármi történt vele, az ő dolga. Ha elmondta volna nekem, akkor sem adtam volna tovább.

Ez aztán az egyenesség. Milyen összetartók lettünk hirtelen, ugye, hölgyem?

– Rendben, engeded, hogy meghúzza nálad magát, vagy sem? – kérdezi Mirriam.

Másodszor is megnyikordul az ágyrugó. Christian is mellételepedett.

– Tudom, hogy a testvéremről van szó, és hogy felelősséggel tartozom érte, csak azt nem tudom, hogyan éljek együtt vele úgy, hogy nem...

– *Nem* mit?

– Leléptem. Ugye? Leléptem. Nem akarom, hogy előbukkanjanak a mélyre ásott dolgok, mert csúnya látványt fognak nyújtani.

– El tudom képzelni. Miért szöktél el?

Témánál vagyunk. A falnak préselődöm, a vállam lyukat üt a gipszben. Veszekedés szakos hallgató vagyok.

– Már mondtam. Nem jöttem ki az apámmal – feleli.

– Mi lenne, ha ezúttal elmondanád az egészet. Azért szöktél el, mert az apád vert, ugye?

Veszekedésóra első lecke: kezdjük egy rávezető kérdéssel.

Egy kis szünet után hozzát teszi:

– Tudod, hogy miről beszélék. Azt hiszem, *ez* olyasmi, amiről beszélni kell.

– Nem mindegy most már? Vagy azt hiszed, annyira meghatároz? Jobban, mint New York, a futás, az orvosi egyetem?

Rángatni kezdem a kék ing ujját.

– Pontosan erről beszélék, Christian. Most már tudom, hogy miért épen orvos akartál lenni. És azt is kezdem érteni, miért nem akarsz összeköltözni velem.

– Na, ezért nem akartam elmondani! Most már mindent erre fogsz visszavezetni, mintha csak ennyi lennék! – emeli fel Christian a hangját.

Veszekedésóra, második lecke: ne legyél az első, aki kiabálni kezd, mert akkor beismered a bűnösséged.

– Nem azt mondtam, hogy csak ennyi vagy! De egy fontos szellete a személyiségednek, sőt alapvető – kiabálja Mirriam.

– Egyáltalán nem annyira fontos – kiáltja vissza Christian. – Nem az! De te ezt soha nem értheted meg...

– Most hirtelen túl egyszerű vagyok ahhoz, hogy megért...

– Csak akkor fontos, ha engedem, hogy fontossá legyen. De nem gondolok többet rá. Túl vagyok rajta, és kész.

– Helyes, ismételd csak, miközben az öcsédet kihajítod az út szélére!

Veszekedésóra, harmadik lecke: a veszekedésnek saját ritmusa van. A szavak csak gyűlnek, gyűlnek, aztán egyszer csak kiömlenek – gyorsan és hangosan. Arra számítok, hogy Christian káromkodni és gyalázkodni kezd, de arra várhatok. Nagy csend. Mi a fenét jelent ez a hallgatás?

– Rendben, elismerem, beszélnem kellett volna róla – szólal meg Christian halkán.

– Nem kellett volna hazudnod.

Erősebben rángatom az inget, kijön belőle egy cérna, és húzgálni kezdem.

– Nem hazudtam. Csak nem mondtam el.

– Ne lovagoljunk most a szavakon, rendben? Mindent megtettél, hogy ne derüljön ki. Dolgoztál rajta. Egy mulasztást el lehet intézni annyival, hogy „hoppá, sajnos kiment a fejből”; de a hazugság módszeresen elhiteti a másik emberrel egy hamis dolog igaz voltát. Őszinte leszek veled. Nem vagyok benne biztos, hogy képes vagyok olyan ember mellett maradni, aki hazudik nekem.

Hosszú-hosszú csend. Az ágy újra megnyikordul, és Christian hangját közelebről hallom.

– Ahogy akarsz – válaszol.

– Hé, várjunk csak, ugye nem akarsz kettőnk dolgát ennyivel elintézni?! – kérdezi Mirriam.

– Te döntöttél így, Mirriam, nem fogok neked térden állva könyörögni. Nem az a típus vagyok, aki ráerőszakolja magát arra, aki el akarja hagyni.

Elfelejtetek levegőt venni. Ez az első közös bennünk. Tagadhatatlanul közös.

– Te még... te nem fogsz... egy bocsánatkérést sem kapok? – dadog Mirriam.

Ah, már értem. Csak egy kis szünet volt, egy mellékvágány a veszekedésben; de most már újra sínen vannak.

– Bocsánat, nem gondoltam, hogy ennyire megbántalak azzal, ha nem mondom el... – kezdi Christian.

– Kösz. Ez igazán nagylelkű volt.

Be kell ismernem, hogy csodálom a szarkazmusát.

– Amikor találkoztunk, épp le akartál lépni egy helyről, ahol szociális munkát végeztél. Emlékszem, az első estén, amikor együtt aludtunk, azt mondtad az ágyban: „Nem hiszem, hogy el tudnék viselni ennyi szomorúságot nap mint nap.”

– Ezt mondtam volna? – Rövid szünet. – De azoknak a gyerekeknek nem volt jövőjük, a helyzetük reménytelen volt. Sérültek voltak.

– Ez igaz. Nem akartam egy lapra kerülni azokkal, akiktől menekülni szeretnél.

Mirriam felsóhajtott:

– Látod, ez egy elfogadható magyarázat.

Megfordulok, és hátamat a falnak támasztom.

– Jól vagy? – kérdezi Mirriamet Christian.

– Jól... én csak... tudom, hogy nehéz róla beszélned... tudom, hogy a gyerekek úgy védekeznek, hogy begubóznak... minél rosszabb, annál kevesebbet beszélnek róla... Fáj, ami történt. Azt hittem, ennél közelebb állunk egymáshoz.

– Ha ez segít, ez a legtöbb, amit Chicago óta mondtam a do-
logról.

– Ó, drágám! Tudod, hogy nem fojthatod magadba! Beszélned
kell róla.

– De nem most, oké? És nincs több veszekedés.

– Hagyjuk abba mára.

Azon gondolkodom, hogy sérült gyerek vagyok-e. Christian sé-
rült gyerek volt? Az anyám azt felelné, *nem, ő sokkal erősebb annál*,
és elégedett mosollyal nézné összefűzött ujjait.

– *És mi a helyzet velem, anya?* – kérdezném.

És a mosoly szépen leolvadna az arcáról.

Igaza lenne.

Lépteket hallok, Christian elindul Mirriam felé. Látom magam
előtt, ahogy letérdel mellé, és fejét az ölébe hajtja. Mirriam megsi-
mogatja a haját, aztán gyengéden felemeli a fejét, és szájon csókolja.

A falon keresztül hallok, hogy Mirriam halkán felnyög.

Oké, ha tovább dekkolok a beépített szekrényben, hamarosan be-
szerzek egy újabb pszichés problémát. A meglévő mellé.

Minden normális pár így szokott veszekedni? Az emberek ezt
hívják kibékülésnek? Emlékszem az első és második szakításun-
kat követő kibékülésünkre Laurennel. Legalább olyan hangos volt,
mint a veszekedésünk. Teljesen be voltunk gőzölve. A küzdelemben
összeütődtek a fogaink, és a falhoz nyomtam. Addig szorítottam,
amíg a fogai nem vájtak bele a vállamba, és nem buggyant ki belőle
a vér. Ha jobban belegondolok, lehet, hogy még akkor is veszeked-
tünk.

Ellököm magam a faltól, átvágok a ruhákon, és kilépek a szek-
rényből. A nappaliba megyek, lábamat csiklandozzák a mályvaszí-
nú szőnyeg hosszú szőrei. Hirtelen nagyon szűknek érzem a lakást.

Megpróbálok körözni a kanapé, az asztal és a konyha útvonalán, de ez is csak hat lépés.

Chicagóban mindent ismertem. Ha felnéztem az égre, tudtam, hogyan öltözzem fel. Tudtam, hová vezetnek az utcák és a verekedések. Elég volt az apámra pillantanom, és tudtam, mikor kell csendben maradnom, és mikor kell vele szemtelenkednem, hogy átvegyem anyám püfölésadagját, és azt is tudtam, amikor csak az anyámat fogadta el bokszsáknak. Tudtam, mikor jön el a veszekedés, mikor vonul el és mi lesz a végeredménye, mindent. A veszekedéseknek ritmusa van, az tuti. Erre esküszöm. És nem végződnek így, mint ez. Legalábbis ott nem, ahonnan én jöttem.

Mi a fenét keresek itt? Még lélegezni sem tudok itt rendesen, olyan ritka a levegő.

Vezessek vissza tizenkilenc órát, és kérjek tőle bocsánatot, hátha visszafogad?

Eszembe jut az az éjszaka. Az apám azt mondja, *ha visszatolod ide a képed, megölöm.*

Christian telefonjára nézek. *Nem mehetsz vissza, nem mehetsz vissza.* De anyámat azért felhívhatom. Legalább hallanék valamit, amit ismerek, ami ismerős. Apám nem mondta, hogy fel sem hívhatom, és nem hiszem, hogy érdekelné, hol vagyok.

Megmarkolom a telefont, és beütöm az otthoni számunkat. Kinnézek az ablakon az udvari medencére. Nem láttam, hogy használta volna valaki, pedig vasárnap van. Talán a fenekén terjengő zöld foltok miatt.

Kicseng. Kicseng. Kicseng.

Talán nincs otthon. Az órára nézek. Itteni idő szerint 14:08, akkor Chicagóban 15:08, vasárnap. Hol lehet?

Túúú – mondja a telefon.

Dö-döm – mondja a vérem.

Hagyjak üzenetet?

Kicseng.

Nem mintha apám visszahívna, hogy azonnal menjek haza.

Milyen üzenetet hagyjak a rögzítőn? „Mikor, mikor, mikor?”

Igen, ez jó lenne. Persze csak akkor, ha az lenne a céloim, hogy apám eltörje anyám karját, vagy még ennél is rosszabbat műveljen vele.

Kicseng. Kattanás. „Ön Witherspoon bírót és családját hívta, kérem, hagyjon üzenetet, hogy visszahívhassuk” – hallatszik apám géphangja. Amikor meghallom a sípszót, leteszem.

Christian számítógépéhez megyek, és megmozdítom az egeret. Mielőtt a kezdőlapja megnyílna, az ujjam átmelegszik automatavezérlésbe, és letölti az e-mailjeimet.

Új üzenet! – jelzi. Ráklíkkelök, négy új levelet találok. Két junk-mailt. Egyet Edwardtól (RE: hétfőn, sulis után a pályán). És egyet Laurentól (RE: Faszfej).

Szép.

Megnyissam Lauren levelét, és válaszoljak neki? Habozom. Az a hólyag még mindig túlságosan sajog. Nem akarom elolvasni, nem akarok a veszekedéseinkre gondolni, sem a béküléseinkre. Egyikre sem.

Lehet, hogy nem is kell. Nézd meg, hogy él Christian! Soha nem néz vissza. Nekem is ezt kell tennem. Elfeledkezni Laurenről, el a Starbucksról, elfeledkezni mindenről. Ha a vízhólyagot nem háborgatod, szépen lassan magától eltűnik. Nyom nélkül felszívódik. Most itt vagyok. És csak ez számít. Igen, egy új élet. A régihez semmi köze. Törölöm a leveleket. És elkezdek írni egyet anyámnak.

Épségben megérkeztem hozzá. Jól néz ki, kicsit megváltozott, idősebb lett. Te is meglátogatsz? Mikor? Innen nem

tudlak megvédeni. Válaszolj gyorsan, mert ha nem, akkor visszamegyek és elhozlak.

J. W.

Újra és újra átolvasom. Nem vagyok biztos ebben az elhozás do-
logban. Christian vajon visszajönne-e velem? Már elég idősek va-
gyunk. Ketten képesek lennénk megvédeni. Ketten el tudnánk
szöktetni.

Nem küldöm el a levelet. Hogyan autózhatnék vissza, ha nincs
pénzem üzemanyagra? Honnan tudjam, mit akar Christian? A po-
kolba, abban sem vagyok biztos, hogy engem itt akar látni!

Hátradőlök a székében, és észreveszem, hogy forog. A szőnyegnek
feszítem a lábam, és ellököm magam. Majdnem teljes fordulatot te-
szek. Újabb lökés, újabb forgás. Megjelenik a képernyőkímélő, né-
zem a megjósolhatatlanul változó mintákat.

Miért nem ráncigáltam be a kocsiba? Miért nem ragadtam meg a
csuklóját, és húztam be azon az átkozott ablakon? Vagy miért nem
szállt be önszántából? Megtehetete volna.

Lökés, forgás, közben ezen gondolkozom. Addig forgok, amíg
fel nem kavarodik a gyomrom, és nem önt el a forróság. Túlságosan
szédülök. Ellököm magam a géptől, és megfogom a fejem, amíg a
szoba padlója abba nem hagyja a forgást.

Azt hittem, azért marad apámmal, mert nincs hová mennünk.
De tegnap este, amikor a kocsiban ültem, és a nullát mutató se-
bességmérőt bámulva azon gondolkoztam, ki fogadna be, kijött, és
odaadta azt a borítékot. Christian címével.

A borítékból hiányzó levélben vajon mi állt? Christian könyör-
gött neki, hogy szökjön el? Vagy éppen ellenkezőleg? Arra kérte,
hogy maradjon otthon, mert nem tud neki segíteni? Nem. Amikor

megérkeztem, kinézett a folyósóra, hogy anya velem jött-e. Várja őt? Évről évre?

Az e-mailre néztem.

Mikor?

Ha elküldöm, lehet, hogy nemet mond. Lehet, hogy bevallja, hogy soha nem tudja elhagyni. Kitörlöm a fenyegetést, hogy visszamegyek érte. Helyette a következőt írom:

Jelentkezz sürgősen, mert ha nem, odaküldöm a rendőrséget, bejelentem, hogy eltűntél, akármi legyen a következménye.

Így már jó.